

шено научити). Ко себи таково совршено зна-
нѣ прибави, тай неће узрока имати тужити
се, да є славянскій єзикъ у свакомъ сеоцу
другчи, него ће га свуда єднакогъ наћи, и най-
удалѣния Славянска нарѣчія, коя истина ма-
нѣ или више, алъ опетъ не башъ тако яко
єдно одъ другогъ одстоє, разумети. Само не-
зналице и они, кои славянске єзике непознаю,
туже се и говоре, да є тако тешко славянске
єзике разумети, и да є у одстоянию нарѣчія
тако велика разлика.“ И Урб. Ярникъ на стр.
3. вели „Ова тежня — путь помирення съ
другимъ сроднимъ нарѣчіяма постепенно при-
готовлявати, — одъ свию новіи филолога, ско-
ро свию нарѣчія съ особитомъ пазльивости
наблюдава се, што съ временомъ одъ велике
ползе быти може.“

7. Треба сакупляти и издавати народнѣ
песме и пословице, гди одстоєнѣ и разлика
нарѣчія ние тако велика, као у ученомъ шти-
лу. Къ овоме справдомъ числимо и преводе
одъ списания и кнѣига, изъ єдногъ нарѣчія у
друго, кои ту ползу приносе, да насъ къ све-
страномъ познаваню славянски племена воде,
нашъ вкусъ некває, наше конштрукциє не-
преокрећу, у кратко нашъ єзикъ негрде а на-
шу народность нескверне.

8. Треба све полагаєно да туђе у нашемъ
єзiku употребляєме речи и форме понзостав-